

[Stauning.]

handlinger om Bankens Forhold, og det er mig da ogsaa bekendt, at der foruden dette Forslag var forskellige andre Planer og Forslag under Drøftelse.

Statsministeren siger altsaa, at Regeringens Stilling var fast og klar — det staar paa Sp. 1154. Ja, jeg beder dem, der kan overse noget saadant, forstaa, hvad Ministeren maa mene med dette stærke Udtryk, efter at vi har set, at Ministeriet gennem sin Repræsentant forhandlede den 24., 25., 26. og 27. og gav Offentligheden og Bankerne det Indtryk, at der stadig var Muligheder for Statens Medvirkning og Statens Støtte til en Ordning af Privatbankens Forhold. Og i Ly af denne Viden i Offentligheden handlede der med Aktierne paa den skandaløseste Maade i de Dage, da denne Erklæring var afgørende. Men har dette Ministeriums Stilling altsaa været fast og klar fra første Færd, er det ubegribeligt, hvorfor Handelsministeren pludselig skulde stødes ud i Mørket. Ogsaa naar jeg ser det ærede Medlem Hr. Slebsagers Tale den 12. Oktober, maa jeg komme til det Resultat: Hvorfor blev han i Grunden jaget ud? Han var jo ganske enig, siger han selv, med sine Kolleger, havde de yderste Samvittighedskrupler med Hensyn til, om han skulde anbefale Skibsrederens Forslag eller ikke. Han gjorde det, det blev forkastet, og saa var han fuldkommen enig med sine Kolleger om, at det var rigtigt. Hvorfor skulde den Mand smides ud, saadan en rar Mand? Og det ærede Medlem Hr. Slebsager siger selv i sin Tale forleden Dag den 12. Oktober, at Aarsagen til Uoverensstemmelsen blev fjernet, da Privatbanken blev genaabnet uden Statens Indgriben, og saa fortsætter han, at nu staar han igen paa samme Linie som sine Kolleger. Men hvorfor i al Verden skulde han saa jages ud? Det var jo ganske urimeligt, han var jo enig med de Herrer baade før og efter, der var bare et lillebitte Øjeblik, hvor han vaklede lidt, og saa jog de ham ud — ja hvem kan forklare dette Mysterium? Jeg skal i hvert Fald i Dag ikke indlade mig mere paa den Mystik, men jeg vil bede den højtærede Statsminister, der er saa stærk i Forklaringen af historiske Kendsgerninger og ogsaa er i Stand til at skue langt tilbage i Tiden og bedømme Politik, som er ført i Fortiden, om at fordybe sig lidt i denne Sag og give os et mere intimt Indblik i den end det, vi fik ved den i høj Grad ulogiske Tale, han holdt for en Uge siden.

Nej, det har nok ikke været saa helt retvendt hele Tiden, og i hvert Fald har

det ikke manglet paa Tvetydigheder i denne Sag, Tvetydigheder, som har kostet Folk mange, mange Penge, men ganske vist beriget nogle, det indrømmer jeg, nemlig dem, der slap af med Aktierne, da Erklæringen stod som gyldigt Udtryk for, hvad Bankens Skæbne vilde blive, til en Kurs, som de ikke kunde faa Dagen efter. Jeg kender enkelte Transaktioner af den Art. Det er klart, at hele Offentligheden den 27. September, da Handelsministeriets Erklæring fremkom, ventede, at nu blev der en Ordning paa den Maade, som hele Pressen talte om. Her er handlet uhyre daarligt, uhyre letsindigt, først og fremmest fra Ministeriets Side, og lad mig tilføje baade overfor den højtærede Statsminister og overfor de ærede Medlemmer, som har interesseret sig for det besynderlige i, at jeg var Talsmand ogsaa for Aktionærinteresser, at jeg aldeles ikke skammer mig for at være Talsmand for dem, der ved denne Lejlighed blev plyndret, enten de saa er Aktionærer eller noget andet i Forhold til Banken, og jeg gentager, at Ministeriet har et betydeligt Ansvar for den Plyndring, som er foregaaet.

Tilbage staar saa udover alt det lige-gyldige — det vedrører ikke den lige omtalte Sag — kun den Kendsgerning, at Ministeriet ikke har et Ord at sige om det, som nu i Aarevis har pint og trykket store Dele af den danske Befolkning, ikke har et Ord at sige om den Arbejdsløshed, som er en stedse større og alvorligere Ulykke, ikke blot for Arbejderklassen, men for hele det danske Samfund. Vel er man nu naaet til det paa sin Vis opsigtsvækkende, at Industriraadet ogsaa har underkastet sig Ministeriets politiske Holdning, men de nød-stedte Industrier har det ikke. Tro endelig ikke, at Industriraadets Beretning er Udtryk for, hvad de nødstedte Industrier tænker og føler. Jeg har faaet en Række Forespørgsler fra større og mindre industri-drivende om Lempelser af forskellig Art for Erhvervslivet, om Lempelser, som Ministeriet hidtil har staaet ganske uinteresseret overfor. Vi ser altsaa Ministeriet, og nu ogsaa Industriraadet med det ærede Medlem Hr. Drachmann som betydningsfuld Medarbejder, roligt afvente den fremadskridende Ødelæggelse af visse Dele af dansk Erhvervsliv. At store levedygtige, men i Tidens Løb ildebehandlede Erhverv under-graves og føres videre mod Undergangen, kan ikke paakælde den højtærede Regerings eller dens Partis Interesse. Nej, Bratbjergmanden og kloge Koner, det interesserer Venstre, men Erhvervslivet og Arbejds-løsheden ligger udenfor dets Horisont. Venstre